

La formació simfònica santsugatenca explora tots els matisos de la cinquena simfonia de Txaikovski i del concert per a piano i orquestra en Re menor de Bach, amb la participació del pianista Miquel Farré.

L'experimentació i la recerca de nou repertori i diferents estils musicals forma part de l'ADN de l'Orquestra Simfònica Sant Cugat des dels seus inicis. Així, ha interpretat òpera, jazz simfònic, música clàssica, música contemporània, sarsuela, flamenc, música de pel·lícula... i en força ocasions ha portat a l'escenari un munt d'elements de les diverses disciplines de les arts escèniques. Aquesta nit, l'Orquestra Simfònica Sant Cugat ha optat, però, per dur a terme una proposta de concert 100% clàssic, amb un fragment d'òpera, un concert per a piano i orquestra, amb solista convidat, i una simfonia.

Els qui han acudit aquesta nit al Teatre-Auditori -entre els quals el regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sant Cugat, Xavier Escura- han gaudit de la interpretació d' "Intermezzo", de *Cavalleria Rusticana*, de Pietro Mascagni, del concert per a piano i orquestra en Re menor del gran compositor alemany Johann Sebastian Bach (1685-1750) -amb la participació del pianista Miquel Farré, que ha ofert el nocturn núm 20 de Chopin com a bis- i de la cinquena Simfonia del compositor rus P. I. Txaikovski (1840-1893), una obra espectacular, amb un tema de caràcter cíclic que apareix als quatre moviments, que representa la lluita per sobreposar-se al destí que marca les nostres vides.

L'Orquestra Simfònica Sant Cugat excel·leix amb una proposta 100% clàssica

El pianista Miquel Farré i l'Orquestra Simfònica Sant Cugat, dirigida per Josep Ferré, interpretant el concert per a piano i orquestra en Re menor de Johann Sebastian Bach.

Miquel Farré, pianista

Nascut a Terrassa, Miquel Farré és un dels pianistes més destacats de la seva generació i un nom de prestigi dins del panorama concertístic actual. La musicalitat, la força temperamental i el poder comunicatiu són valors que la crítica sempre subratlla en referir-se a l'art interpretatiu d'aquest artista.

En la seva formació trobem noms com Tomàs Buxó, Sofia Puche, Pierre Sancan, Stefan Askenasse i Wilhem Kempff. Guanyador als 18 anys del Primer Premi Internacional Maria Canals, ha estat guardonat amb

les màximes distincions que atorga el Conservatori Superior de Música de Barcelona: el Premi Extraordinari, el Premi d'Honor de Virtuositat i el Premi Oní Farga.

La trajectòria de Miquel Farré inclou múltiples recitals i actuacions amb orquestra per Europa i els Estats Units. En l'apartat de les col·laboracions en música de cambra, destaquen les realitzades amb Montserrat Alavedra, Sofia Puche, Ramon Coll, Gonçal Comellas, Rodney Friend, Radu Aldulescu, Jean-Pierre Rampal, Trio Pasquier, Quartet Sonor, Brodsky String

Quartet i London Soloist's Ensemble, entre d'altres.

Miquel Farré ha actuat amb orquestra sota la direcció d'Eduard Toldrà, Manuel Oltra, Joan Lluís Moraleda, Albert Argudo, Gonçal Comellas, Jordi Mora, Edmon Colomer, Anton Nanut, Cornel Dumbraveanu, Nicholas Roth, Jan Krenz... Entre els seus CD destaquen els consagrats a les obres de Frederic Mompou. Miquel Farré és Catedràtic del Conservatori Superior de Música de Barcelona i ha realitzat cursos i "master classes" a Europa i als Estats Units.

Homenatge a Itziar Aguirre

"A Itziar Aguirre li hauria agradat molt assajar i tocar aquest concert de Txaikovski -li apassionaven les simfonies-, però no ha pogut ser", ha comentat a l'inici de la segona part del concert la presidenta de la Fundació Música Simfònica i de Cambra, Flora Puntos, qui ha destacat la professionalitat i la implicació amb l'Orquestra Simfònica Sant Cugat de la jove violinista Itziar Aguirre, que va morir el passat estiu.

Nascuda al País Basc, Itziar Aguirre va traslladar-se a Catalunya per ampliar els estudis de direcció i de composició i ben aviat va entrar a formar part de la plantilla de la formació simfònica santsugatenca i va ser-ne membre durant més de vint anys.

Itziar Aguirre (1969-2014).

El proper diumenge, "En Pere i el llop"

El proper diumenge, 19 d'octubre, l'Orquestra Simfònica Sant Cugat interpretarà al Teatre Principal d'Olot "En Pere i el llop", que el compositor rus Sergei Prokofiev (1891-1953) va compondre amb la finalitat pedagògica que els nens i les nenes coneguin la música simfònica i els instruments de l'orquestra de manera divertida. "En Pere i el llop" va ser composta un any especialment trist per aquest país, el 1936, el de l'inici de la guerra civil (però no tot van ser notícies dolentes aquell any, ja que naixia el pianista que hem escoltat avui, Miquel Farré). L'Orquestra oferirà el mateix concert d' "En Pere i el llop" el 5 de novembre al Teatre municipal La Sala de Rubí. D'altra banda, el 19 de desembre, la formació simfònica santsugatenca oferirà a l'Auditori de Girona el concert "Una mirada enrere", del compositor Paco Viciano, que consta de dues obres, "Homenatge a Catalunya" i "Exili". Totes dues tracten de l'exili que molts republicans catalans -i no catalans- van haver de patir a l'any 1939.

Els músics

Els músics de l'Orquestra Simfònica Sant Cugat que han interpretat el concert d'avui són:

Dani Arias Romeo, Cristina Benitez Campos, Nausica Berni Martin, Julià Borràs i Querol, Joan Bosch Daniel, Santiago Burgos i Tarrida, David Calvet Amaro, Oriol Capdevila Morro, Francesc Castillo Martinez, Elisabeth Eckart Pla, Morelba Eduardo Muñoz, Marta Escoz i Balaguer, Oriol Ferré i Puntos, Violeta Ferré i Puntos, Albert Flores Freixanet, David Folch Alonso, Sara Guri Casallachs, Geert Hendrik Krosenbrink, Josep Juan i Pomes, Beatriz Lizarte Martin, Gemma Llorens Galbany, Jairo Londoño Valencia, Mario Markovich Trailovich, Albert Martin Flores, Lluís Martínez Martínez, Enric Mestre Gras, Lutz Mittermüller, Meritxell Nicolau Teixidó, Vasil Nikolov Spasov, Jan Omedes Casacuberta, Eva Panyella Callao, Andrea Peiron Martin, Joaquim Pelaez Aldana, Ramses Puente Mato, Laia Pujolasos Casadevall, Carles Rambla Tió, Artur Regada Matas, Sebastià Rio Serracarbasa, Toni Roca Girbau, Juan Rodriguez Poveda, Cristina Romaní Quinto, Marina Romo Vivancos, Cati Santos Fulgencio, Mayte Santos Pérez, Albert Serra i Oller, Matthew Simon, Paula Sirvent Raga, Catalina Maria Terrasa Garau, Eric Willy Galobardes i Yana Zuyeva.

Orquestra Simfònica Sant Cugat
Director artístic: Josep Ferré.
Administració: Marta López.
Imatge corporativa: Violeta Ferré.
Regidor: Joan Berlanga.

De Bach a Txaikovski

Tot i que els dos noms que figuren al títol del concert d'avui formen part de l'espectre dels denominats "grans compositors" de la història, la distància existent entre ells és abismal, no només pels noranta anys de diferència entre la mort de J. S. Bach (1750) i el naixement de P. I. Txaikovski (1840) sinó sobretot per la diversitat d'estils que representa cadascú, per la diferent destinació de la seva música i pel resultat obtingut. No parlar esment a aquesta gran diferència porta a l'error, habitual entre alguns historiadors, a sostenir que tots els grans formen part d'un Olimp comú.

Per començar, Johann Sebastian Bach (1675-1750), nascut a la població del Principat de Turingia (Eisenach, dins del Sacre imperi romano-germànic), era membre d'una nissaga de més d'un centenar de músics, des del primer, el patriarca Veit Bach (1550-1619) fins a la darrera, una néta de J. S. Bach, Regina Susanna Bach (1742-1809). La relació dels membres de la família Bach amb la música era totalment artesana. Entenien la música com un servei a la societat i en vivien poc o molt malament, il·luminats pel rigor i sentit moral luterà. La música del pare Bach tingué algunes escapades cap a l'entorn cortesà; tractava nobles, reis i fins i tot Frederic el Gran, per a qui va escriure l'*Ofrena musical*, però sempre va ser tractat com un artesà dotat.

En canvi, Piotr Ilitx Txaikovski, nascut a la ciutat de Votkinsk, a la regió del Volga, en el si de l'imperi rus, era fill de militar de graduació i rené d'un valent cosac que havia lluitat al costat de Pere I el Gran. La formació d'aquest músic començà de ben jove en el millor context possible, escoles i conservatoris que havien estat creats feia poc, com el Conservatori de Moscou (que actualment porta el seu nom), en un país que estimava i apreciava la música com a signe de distinció social.

Aquesta gran diferència d'època, d'educació i de context social van conduir a resultats molt diversos. La música de Bach és un model del denominat barroc en què prevalen les combinacions harmòniques, l'espiritualitat basada en la

contemplació i el profund sentit religiós. El llistat de més d'un miler de partitures, que inclouen obres tan rellevants com la *Passió segons Sant Mateu*, el *Magnificat* o nombroses cantates, en dona testimoni.

En el cas de Txaikovski, la seva música posa en evidència els seus estats d'ànim i la seva sensibilitat íntima, en sintonia amb el romanticisme imperant. Txaikovski va ser un músic especialment torturat des de la infantesa, quan va haver d'abandonar el redós familiar per estudiar, amb l'agreujant d'una homosexualitat turmentada i mal acceptada socialment. En el seu cas, a més, la seva música aspira a l'acceptació dels cenacles europeus més sofisticats. Aquest objectiu europeista distingeix Txaikovski dels seus contemporanis Borodin, Mussorgski i Balakirev, Rimski-Korsakov i Cui, que formaven el denominat en rus "Mogutxaia Kutka" o Petit Grup Poderós, conegut pels historiadors com a Grup dels Cinc, que pretenia justament el contrari: tornar a les arrels musicals tradicionals russes.

"Intermezzo" de Cavalleria Rusticana

El verisme, o tendència narrativa que s'apropia del món de l'òpera a finals del segle XIX, buscava simplificar els arguments i concentrar-ne l'essència en fets suposadament quotidians, però, en realitat, tenien una forta càrrega de tensió sentimental, que Pietro Mascagni sap resumir al breu episodi ("Intermezzo"), que sona al bell mig de l'òpera *Cavalleria Rusticana* (1890), que és resum i premonició de la tragèdia.

Concert núm.1 en Re menor per a piano i orquestra de J. S. Bach

El Concert núm.1 en Re menor per a piano i orquestra de Johann Sebastian Bach forma part d'un conjunt d'una dotzena de concerts per a clavicèmbal i agrupació orquestral que és un indicatiu de l'evident facilitat que tenia el compositor per escriure obres vocals i instrumentals que, paradoxalment, no són ni fàcils ni rutinàries. Se sol dir que bona part de la música de cambra de Bach estava destinada en primera instància al propi gaudi familiar,

afirmació que, a més de ser entranyable, no és gens atrevida, tenint en compte que Bach va tenir una nombrosa fillada que va superar la vintena d'individus, tots ells músics.

Aquesta obra, que presenta els trets característics de la factura bachiana, digna representant del barroc instrumental, és una composició pensada per a un instrument, el clavicèmbal, que gaudia de gran predicament en temps del compositor, però per qüestions pràctiques, sol ser interpretada, com ha succeït al concert d'avui, amb piano, instrument que en temps de Bach estava en ple desenvolupament i, segons sembla, no mereixia massa consideració per part del vell Bach, que el trobava de sonoritat poc elegant. A l'obra s'adverteix la manca de protagonisme de línies cantants compensades per una constant combinatòria harmònica i contrapuntística que ofereix un constant canvi de color.

Simfonia núm. 5 en Mi menor de P. I. Txaikovski

La simfonia núm. 5 en Mi menor op. 64 de P. I. Txaikovski va ser escrita i estrenada el 1888. Des del tema inicial, "Andante-allegro con anima", que caracteritzarà tota la simfonia, queda palesa la voluntat d'expressar estats d'ànim melancòlics i contemplatius. Txaikovski fa una bona exhibició del seu domini de l'orquestració: treu el màxim profit dels colors de cadascun dels instruments de l'orquestra per accentuar allò que vol expressar.

Proposar-se la interpretació de la *Cinquena* de Txaikovski suposa un repte per a qualsevol orquestra per les exigències que comporta en el domini de les famílies instrumentals, dels "tempi" de les intensitats, que no han de ser ni exagerades ni esmorteïdes, i del fraseig, cosa que ha de permetre a l'oient resseguir allò que el compositor havia imaginat.

Gràcies a aquesta i a la resta de simfonies (en va escriure sis), el compositor ha passat a formar part del reduït nombre d'autors simfònics que alimenten el repertori de les grans orquestres i que són coneguts i apreciats pels amants de la denominada "gran música simfònica".

Xosé Aviñoa

Miquel Farré

Pianista

"El pianista és com un director d'orquestra; ha d'escoltar molt bé els seus dits"

-Es difícil descriure una partitura amb paraules, però... què diria del concert de Bach que ha interpretat avui?

-És un concert grandios, d'una enorme complexitat i gran bellesa, amb un segon temps subtil. La combinació de piano i corda és molt atractiva. No va ser escrit per a piano, sinó per a clavecí. Bach no va conèixer el que actualment és el piano. A la seva època, el piano era molt rudimentari. Per això no va preveure forts i fluïxos, que amb el piano sí que es poden fer i proporcionen una gran riquesa.

-A quina edat va començar vostè a estudiar el piano?

-Ui... de molt petit. La professora de piano Teresa Quintana, que era veïna, donava lliçons a la meua germana. Jo hi assistia d'oient, i després tocava les peces de memòria. Bé, això m'ho han explicat, jo no ho recordo.

-I des d'aleshores no ha parat...

-No. He tocat músiques de tots els estils...

-De quins compositors, sobretot?

-D'un munt de compositors! S'han valorat especialment les interpretacions que he fet d'obres de Mompou, Beethoven, Brahms...

-I també ha tingut temps de fer de professor de piano. Vostè ha format centenars de pianistes!

-Sí, però jo no faria balanç de la quantitat sinó de la qualitat. Cada estudiant és un repte, per a ell mateix i per al professor. Un mestre de París va dir encertadament, parlant a un alumne: "A veure què podem fer vostè i jo!"

-Quina és, al seu parer, la principal dificultat del piano?

-El pianista és com un director d'orquestra, que ha de saber escoltar molt bé el que fan els seus dits, decidir quins han de sonar més i quins menys, per tal de fer un determinat discurs.

Propers concerts de l'Orquestra

- **19 d'octubre:** *En Pere i el llop*, de Sergei Prokofiev. Teatre Principal d'Olot.
- **5 de novembre:** *En Pere i el llop*, de Sergei Prokofiev. Teatre Municipal La Sala. Rubí.
- **19 de desembre:** *Una mirada enrere*. "Homenatge a Catalunya" i "Exili", de Paco Viciano. Auditori de Girona.
- **26 de desembre:** *Concert de Nadal. Festival de valsos i danses*. Espai L'Amistat de Premià de Mar.
- **27 de desembre:** *Concert de Nadal. Festival de valsos i danses*. Teatre-Auditori Sant Cugat.
- **28 de desembre:** *Concert de Nadal. Festival de valsos i danses*. Teatre-Auditori Sant Cugat.
- **11 de gener:** *Concert de Nadal. Festival de valsos i danses*. Teatre Kursaal de Manresa.

Propers espectacles al Teatre-Auditori

- **18 d'octubre:** *Germans de sang*, de Willy Russell (teatre).
- **21 d'octubre:** *Barcelona / Roda de Ter*. Crònica d'una amistat (poesia).
- **23 d'octubre:** *Maleïts poetes*. Recital poètic i musical (poesia).
- **24 d'octubre:** *La partida*, de Patrick Marber (teatre).
- **25 i 26 d'octubre:** *La gran il·lusió*. Antonio Díaz (màgia).
- **31 d'octubre:** *Los Vivancos. Aeternum Flamenco* (dansa).
- **3 de novembre:** *Fer riure és un art*. Joan Pera (teatre).
- **7 de novembre:** *Lucia di Lammermoor*, de Gaetano Donizetti. Cor Amics de l'Òpera de Sabadell i Orquestra Simfònica del Vallès (òpera).

Patrocinador
Fundador

Informació:

Tel. 93 589 31 93
 music@simfonica.cat
 www.simfonica.cat

SOCIS PROTECTORS:

Avant Grup Autocars
 Bermicarn-Tubau
 Campmany Dona Home
 Inura Iniciatives
 Gràfiques Celler
 Omnium Cultural
 Pedra i Sang
 Rotary Club Sant Cugat
 Sacum
 Sant Cugat Comerç

Número 58
 Dipòsit legal: B-50580-2003.

Edita: Fundació Privada Música Simfònica i de Cambra.
 Presidenta: Flora Puntos i Cabero.

Membres de la Junta de l'Associació Orquestra Sant Cugat i del Patronat de la Fundació Privada Música Simfònica i de Cambra: Josep Maria Ferré i Bofarull, Josep Ferré i Rovira, Josep Jové i Sotorres, Lutz Mittermüller, Francesc Puntos i Amorós, Flora Puntos i Cabero, Joaquim Sans i Oliveró, Ruffo Ventura i Aspas.

Carrer dels Marges, 25, local.
 08172 SANT CUGAT DEL VALLÈS.
 Tel. 93 589 31 93
 Fax. 93 589 32 54

music@simfonica.cat
 www.simfonica.cat

Direcció: Daniel Romani.
 Fotografia: Mané Espinosa.
 Disseny gràfic: Isabel Núñez.
 Il·lustració: Anna Calvo i Xavier Alfaras.

Orquestra Simfònica
 Sant Cugat